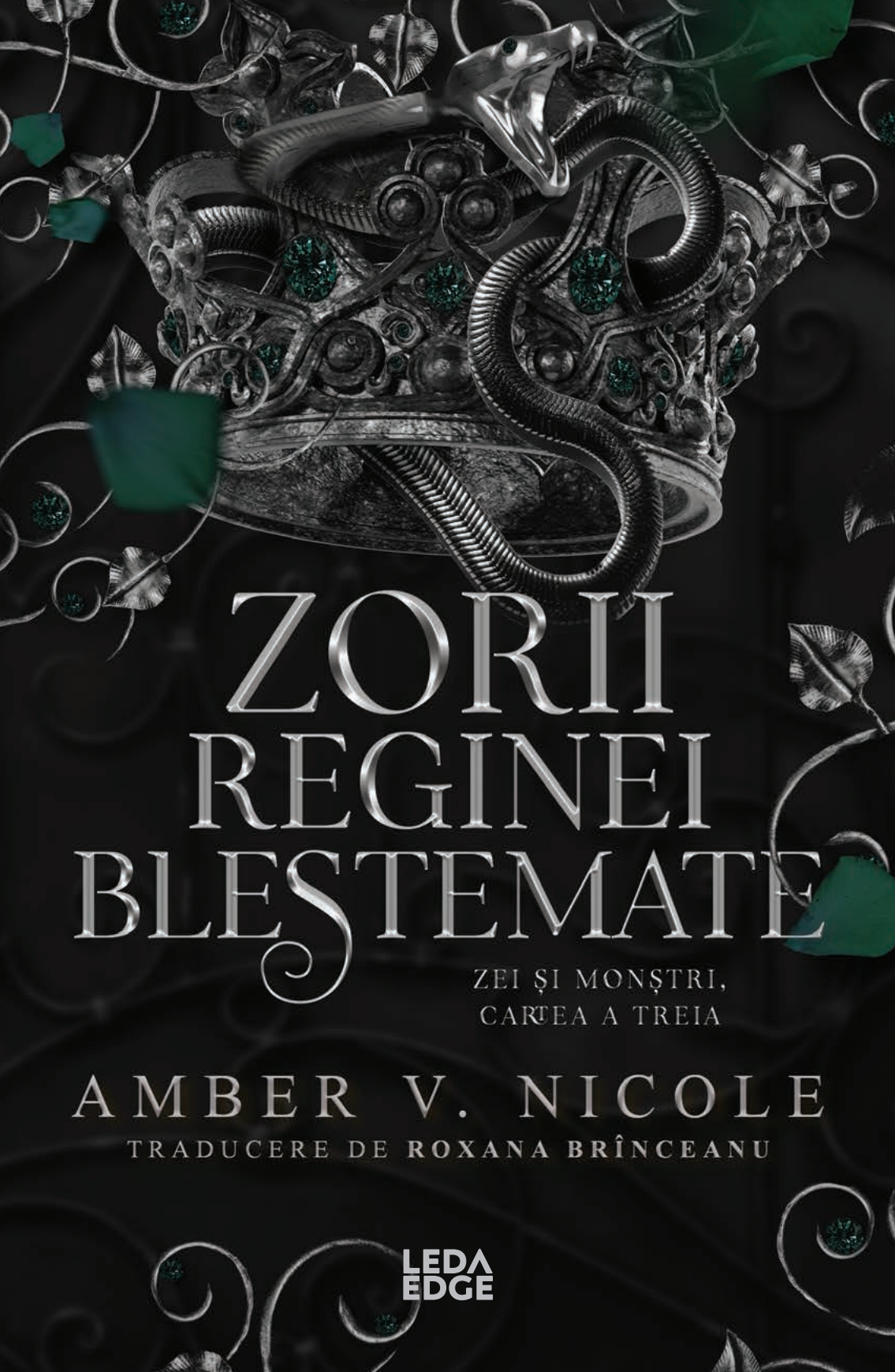

ZORII REGINEI BLESTEMATE

ZEI ȘI MONȘTRI,
CARTEA A TREIA

AMBER V. NICOLE

TRADUCERE DE **ROXANA BRÎNCEANU**

LEDA EDGE

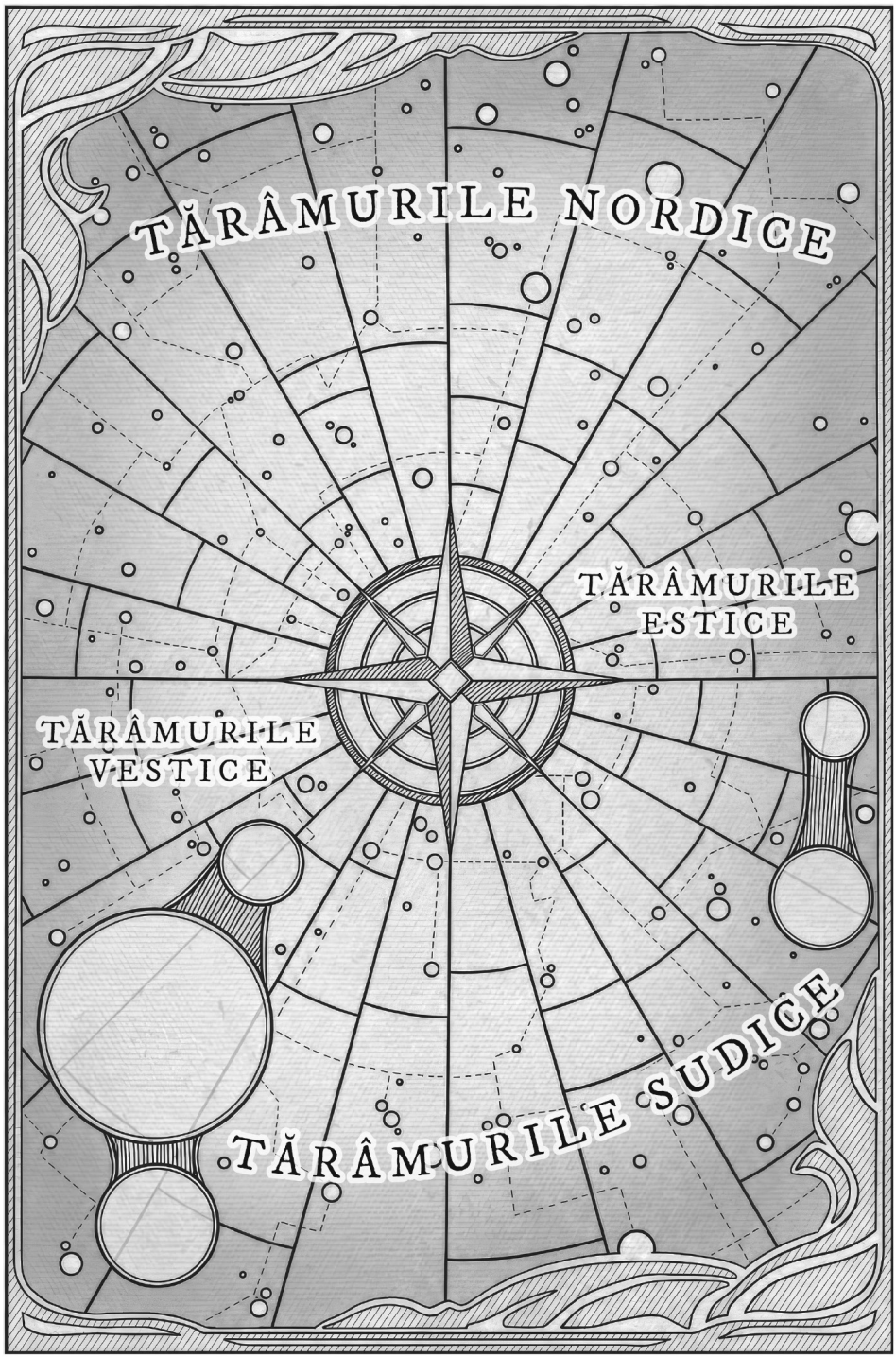
AMBER V. NICOLE

ZORII REGINEI BLESTEMATE

ZEI ȘI MONȘTRI,
CARTEA A TREIA

Traducere din limba engleză de
Roxana Brînceanu

LEDA
EDGE

ȚĂRÂMURILE NORDICE
ȚĂRÂMURILE ESTICE
ȚĂRÂMURILE VESTICE
ȚĂRÂMURILE SUDICE

În episoadele precedente…

Nu, glumesc! Logan mi-a arătat odată un serial unde se făceau recapitulări caraghioase, și da… în fine!
Știți momentele alea în care te relaxezi după o zi lungă? Îți ridici picioarele pe ceva și te gândești că viața n-are cum să fie mai bună? Nu? Ei bine, nici eu!
Credeam că trecusem prin ce era mai rău atunci când căzuse Rashearimul. Lumea pe care o cunoșteam se făcuse fărâme, iar familia mea fusese spulberată. M-am gândit că mai rău de-atât nu se poate, nu-i așa? Xavier m-ar fi pocnit dacă aș fi spus asta cu voce tare, dar, oameni buni, cât m-am mai gândit la asta!
Samkiel, regele nostru și loialul… Știți ce? Nici măcar nu-l pot numi loial, pentru că nemernicul ne-a părăsit pentru… Dar o iau înainte! Mă rog… Crezi că știi bine pe cineva, da? Vă distrați împreună, luptați umăr la umăr, chiar faceți sex în aceeași cameră. Nu faceți mutrele astea! După luptă e necesar să te descarci, iar noi am luptat împreună în câteva blestemate de războaie. Când o să ajungeți așa de disperați după o descărcare încât să nu vă mai pese că prietenul vostru e în partea cealaltă a cortului, atunci mai stăm de vorbă!
Oricum, noi petrecuserăm sute de ani alături de Samkiel înainte de căderea Rashearimului. După aceea el s-a schimbat, dar aș minți dacă aș spune că asta nu începuse cu ceva timp înainte. Totul pornise de la schimbarea lui Unir. Sincer, ar fi trebuit să fiu mai atent. La toată lumea.
Samkiel ne-a abandonat după căderea Rashearimului. Ne-a lăsat instrucțiuni să ne îngrijim de restul lumilor, iar apoi a dispărut timp de secole bune. Iar după asta, nenorocitul își arată fața din nou, alături de o iubită supertare – și spun asta la propriu, pentru că tipa îți poate zbura capul de pe umeri.
Totul s-a schimbat de când cu Dianna, și mă refer la absolut tot. Ea nu numai că a pârjolit lumea ca să-și răzbune sora ucisă, dar a și ars atât de puternic, încât a dezvăluit secrete îngropate din familia noastră și în noi înșine.
Xavier, Imogen și cu mine eram poziționați pe rămășițele Rashearimului, fără să avem habar că Samkiel nu numai că se întorsese, ci și lucra împreună cu dușmanii noștri ig'morruthen – vezi iubita mai sus-menționată. Din câte se părea, căutau o relicvă. Dar totul s-a făcut praf, iar Dianna și-a pierdut singura ființă pe care o iubea. Apoi a încercat să ne omoare pe toți în disperarea și durerea ei. N-a fost de glumă! Eu mi-am ținut la propriu măruntaiele în mâini.
Samkiel, întotdeauna eroul, a reușit să-i spargă acea carapace de nebunie. Ba chiar și-a refăcut locuința și a ascuns-o, ținând-o la adăpost de consiliu. Dubioșiiăia îi voiau capul. Sigur, poate că m-am culcat cu una dintre ei ca să-mi distrag atenția de la sentimentele pe care le aveam pentru prietenul meu, dar toată lumea are probleme, nu? Mă rog, hai să-mi reiau ideea!
Dianna, feroce și iubitoare cum e – să nu-i spuneți că am zis asta –, nu era cel mai rău lucru din lume, nici pe departe. Aparent, creatorul ei, Kurden – scuze, mi-a alunecat stiloul –, Kaden, avea un plan mult mai măreț decât bănuia cineva și nici unul dintre noi n-a știut că nu el era la cârmă.

Credeam că știu ce e durerea. În ziua în care Xavier mi-a spus că se vede cu cineva mi-a venit să-mi smulg ochii din cap, însă atunci când am aflat cât de oribil fuseserăm trădați cu toții a fost ceva devastator. Confruntat cu realitatea că Vincent, bărbatul pe care îl credeam sânge din sângele meu, lucrase împreună cu Kaden mi-a dat lumea peste cap. Minții se, manipulase și-mi transformase familia în niște soldați perfecți, nepăsători, nesimțitori.

Din nou m-am gândit că asta e tot ce se poate întâmpla mai rău, până când Kaden mi l-a fluturat pe Xavier drept momeală. M-am oferit să vin de bunăvoie, să renunț nu numai la libertatea mea fizică, ci și la libertatea propriei minți. Urma să stau lângă ei cât timp puteam fi împreună, însă Kaden avea alte planuri. Am fost toți destul de proști ca să ne închipuim că știam secretele zeilor. Dar nimeni nu era pregătit să se înfrunte cu toți copiii atotputernici pe care îi ascunsese Unir. Închiși timp de secole, erau în cele din urmă liberi și dornici de sânge și răzbunare. Da, ați auzit bine! Papa Unir nu s-a încins și a transpirat ca să facă un singur copil. Nu, nu, a avut încă trei! Trei copii diabolici, puși să-l facă pe Samkiel și pe noi toți să plătim scump pentru crimele lui.

Deși, teoretic, juriul încă mai deliberează privitor la cum au fost ei creați. Nu-mi amintesc ca Unir să se fi furișat prin palat cu diferite partenere, așa cum făcea Samkiel. Știu despre amata lui, Zaysn. Era de treabă și o tipă dată naibii, care putea să-l facă pe Unir să plângă doar cu o privire. Mă îndoiesc că asta ar fi permis să se pună la cale vreo aventură, dar din nou divaghez. De ce au oamenii încredere în mine cu lucrurile astea?

Știu, știu, vă faceți toți griji pentru mine! M-am prins. Și, ei bine, bănuiesc că va trebui să așteptați ca să vedeți ce se va întâmpla cu mine. Dar pot să spun că acum totul e diferit. Complet diferit.

Am presupus că noi aveam să fim întotdeauna învingători. Arogant din partea mea, da! Noi am luptat pentru ceea ce e bine și drept în lume. Cu toate astea, am eșuat lamentabil. Nu numai că am fost învinși, dar ne-am pierdut din nou căminul. Încă mai am coșmaruri în care mă uit cum ard rămășițele Rashearimului, iar Samkiel e bătut și legat la pământ. Acum puterea lui se revarsă pe cer, ultimele sale rămășițe. Nismera domnește peste tărâmuri și noi toți suntem prizonieri sub stăpânirea ei. Credeam că trecuserăm prin ce putea fi mai rău, dar m-am înșelat. M-am înșelat amarnic.

Știu că Dianna e încă undeva pe-acolo. Știu că ea va căuta răzbunare pentru moartea lui Samkiel, iar o parte a mea speră că o să ardă totul din temelii. Dacă e să am parte de o moarte chinuitoare în mâinile ei… sper doar să mor alături de Xavi al meu.

Cameron

I
Camilla

L-am lovit în umăr pe Vincent, zbătându-mă în strânsoarea lui în timp ce mă târa prin portalul ăla blestemat. Acesta s-a sigilat în urma noastră cu un zgomot care a sfâșiat aerul. Vincent m-a eliberat, îmbrâncindu-mă, iar eu m-am împiedicat până să-mi recapăt echilibrul. Mi-am dat la o parte părul de pe față și l-am săgetat cu privirea înainte să mă uit în jur. Nu ajunseserăm într-o altă temniță întunecoasă sau într-o peșteră, ci într-un oraș luminos. Am strâns din ochi, chinuindu-mă să mă adaptez la lumina soarelui ce străbătea norii.

Oamenii își vedeau de ale lor, vorbind și râzând, deloc deranjați de soldații apăruți dintr-odată. În fața noastră se întindea un oraș cu clădiri înalte, construite din diverse tipuri de piatră de culoare deschisă. Streșinile, balcoanele, balustradele și acoperișurile erau împodobite cu flori atârnătoare ce adăugau pete vesele de culoare. Străzi pietruite curate, luminoase, străbăteau așezarea, toate părând să ducă spre un centru larg deschis. Mici creaturi zburătoare cu două perechi de aripi zburătăceau pe cerul rozaliu și încețoșat, strigându-se una pe alta. Părea pașnic și fericit, un oraș întreg trăind în armonie. Câteva secunde, aș fi putut să cred că acela e paradisul. Apoi generalul în armură groasă a apărut lângă mine și mi-am amintit că nu e paradisul, nici pe departe.

— Du-o la palat! Nismera o să aibă nevoie de noi toți acolo pentru reunire.

Mi-am întors capul brusc spre Vincent și generalul înalt de lângă el, cel cu aripi acoperite de pene. Generalul a rânjit la mine și și-a luat zborul, iar noi, ceilalți, am pornit înainte, urmându-l pe Vincent.

Mersul, sau mai degrabă târâtul, a părut să dureze o veșnicie. Am încercat să țin minte fiecare alee, fiecare adâncitură din stradă și fiecare clădire, pentru că aveam intenția să găsesc o cale de scăpare. Să găsesc un loc în care să mă ascund, pentru ca mai apoi să părăsesc orașul ăsta blestemat imediat ce puteam. Am înghițit în sec, întrebându-mă unde m-aș fi putut duce. Nu știam nimic despre tărâmul sau despre lumea asta și nu aveam nici prieteni, nici aliați.

Când caldarâmul sclipitor i-a lăsat locul unei suprafețe netede și lucioase, mi-au alunecat picioarele. Simțeam că mi se învârte capul când în fața noastră a

apărut o fortăreață uriașă uluitoare. Palatul scânteia aproape alb în soare, o perlă printre pietre prețioase strălucitoare. A trebuit să-mi las capul de tot pe spate ca să pot să văd vârful. Turnurile subțiri, parțial acoperite de nori, străpungeau cerul. Fiecare linie șerpuitoare, curbă și fereastră șopteau despre bogăție, însă șoaptele s-ar fi transformat în urlete de oroare dacă ai fi știut ce adăposteau acele porți monumentale.

Strânsoarea lui Vincent a devenit și mai puternică, făcându-mă să închid gura, pe care o căscasem de uimire. Mi-am întors capul spre el, dar de data asta nu se încrunta la mine. Se uita de asemenea la palat, iar maxilarul îi era încleștat de teamă. Chiar dacă era acoperit de armură, i-am văzut mușchii tresărind. S-a uitat la mine și și-a dat seama că își trădase gândurile mai mult decât intenționase. Expresia i-a redevenit goală și a clătinat din cap înainte să mă împingă în față.

— Mișcă!

Tonul lui Vincent era posac și plin de furie, de parcă eu provocasem această oprire. Poate că generalii impunători îi înghițeau prefăcătoria, însă eu am sesizat crăpătura din armura sub care se ascundea atât de bine.

Lui Vincent îi era frică.

II
Vincent

O SĂPTĂMÂNĂ MAI TÂRZIU

Când am auzit apa de la baie oprindu-se, m-am târât prin patul lung și mototolit, recuperându-mi pantalonii și îmbrăcându-i. Aburii se răceau și se ridicau în fuioare, în încercarea de-a scăpa de fiara pe care tocmai o curățaseră. Am rătăcit cu privirea în căutarea unei distrageri, oprindu-mă la cochilia complicată aflată pe dulapul sculptat.

Mi-am plecat capul pe o parte.

— Ai păstrat asta?

— Da, e a ta sau ce a mai rămas din prima armură pe care ți-am dat-o. Ți-am spus că mi-a fost dor de tine, cățeluș! a tors Nismera în spatele meu.

Parfumul floral al fructelor de bomm îi acoperea pielea. Era încă o tentativă de a ascunde creatura letală de dedesubt. Poate că nu avea coarne, solzi sau colți, însă o fiară creată din lumină era tot o fiară.

Am urmărit cu coada ochiului cum își trece mâna printre vârfurile părului argintiu, despărțind șuvițele care se încurcaseră între ele.

Cățeluș! Mereu cățeluș! M-am întrebat dacă așa mă vedea ea în realitate, dar cunoșteam deja răspunsul. Că îi fusese dor de mine era o exprimare lejeră. Nismera nu iubea niciodată la fel ca alții, nu îndrăgea la fel ca alții. Ea folosea ceea ce avea, apoi, când nu mai putea folosi, eradica.

M-am întors spre ea în vreme ce străbătea camera, urmărindu-i cu privirea trupul gol, cu mușchi supli, când își lua hainele de pe un fotoliu mare cu picioarele în formă de gheare. Am urmărit-o fără vreo urmă de dorință sau tânjire, fără să poftesc la ea așa cum o făcusem cu ere în urmă. Ceea ce făcusem cu Nismera în această cameră fusese pentru supraviețuire, din datorie și poate din convingerea că o meritam. Poate că pe ea o meritam eu după felul în care îmi trădasem familia. Mi-am înghițit gustul amar care mi se ridica în gât, refuzând să trădez dezgustul pe care-l simțeam față de propria persoană.

— Acum ce-o să se întâmple cu mine?

S-a răsucit, încheindu-și cămașa pe lateral.

— O să-ți reiei postul ca și cum nu ai fi plecat. Înalta Gardă a legiunii, Hectur, va fi retrogradat. Oricum el doar ți-a ținut locul ocupat cât timp tu îi dezmembrai pe Samkiel și Mâna.

Mâna! Maniera în care rostise cuvântul sunase ca o înjurătură. Vinovăția îmi rodea măruntaiele, făcându-le să se înnoade, și mi-am înghițit teama.

— Sunt sigur că asta o să stârnească o revoltă.

Nismera a zâmbit, sărind și căznindu-se ca să alunece în pantalonii lucioși și negri, apoi i-a încheiat la nasturi și s-a așezat pe pat. Și-a încălțat cizmele cu tocuri de oțel și s-a uitat în ochii mei.

— N-o să fie niciuna. Oricine nu e de acord o să fie atârnat ca un steag nou pe zidurile de piatră de la marginea orașului. O să fluture sus ca avertisment pentru oricine îndrăznește să mă provoace.

Am încuviințat din cap, știind că vorbea serios. Mirosul de carne în descompunere plutea în aer. Îl simțisem din clipa în care se închisese portalul.

Într-o fracțiune de secundă a fost în picioare lângă mine. Și-a plimbat un deget pe sub bărbia mea, întorcându-mi ochii spre ai ei. Purta pe umeri faimoasa capă cu trei cranii, orbitele lor goale bătându-și joc de mine chiar și aici.

— Nu-ți face griji, cățeluș! Ai fost foarte multă vreme secundul lui Samkiel. Poate c-ai uitat că locul tău este și va fi întotdeauna alături de mine.

Am clătinat din cap.

— N-am uitat niciodată.

— Bun!

Și-a arcuit degetul sub bărbia mea și, cu toate că nu era decât un mic și simplu deget, am putut să simt puterea din atingerea ei. Știam, fără urmă de îndoială, că avea forța să-mi zboare capul de pe umeri și să-l arunce în partea opusă a camerei ca pe nimic. Știam că pentru ea nu însemnam nimic.

— Am pus să ți se pregătească și camera. În aripa de est, la etajul superior.

Am înghițit în sec, încercând să-mi ascund satisfacția. Aripa de est era departe de apartamentul ei spațios din vest. M-a cuprins entuziasmul la ideea că cel puțin urma să am un loc al meu.

— O s-o însoțești pe vrăjitoare spre și de la postul ei.

Entuziasmul mi s-a stins.

— Scuze, stăpână? am zis, încercând să-mi maschez amărăciunea.

Nismera și-a încheiat broșa mare circulară care-i ținea semi-pelerina pe un umăr – era una din metal gravat cu imaginea fiarelor ei lipsite de picioare.

— Care parte n-ai înțeles-o?

— Cea cu vrăjitoarea.

— Camilla e o minunată sursă de putere, singura de când Santiago s-a dovedit inutil. Am nevoie să-mi repare un artefact străvechi, dar n-am încredere în ea. În tine am încredere. O s-o însoțești la dus și la întors, iar dacă o să am nevoie de tine, o să-i repartizez alți gardieni. Camera ta va fi vizavi de a ei. Trebuie să am grijă că-mi urmează regulile. Dacă unui animal îi oferi prea multă libertate, o să-și închipuie că poate să colinde liber.

Zâmbetul ei era rece și gol ca un abis.

— Da, stăpână!

Am încercat să schițez un zâmbet, chiar dacă îi detestam planul.

Și-a lăsat mâna în jos și mi-a surâs.

— Acum, du-te și socializează cu generalii de jos! Trebuie să fii în termeni buni cu legiunea ta. Eu am alte lucruri de care să mă ocup.

Am încuviințat pur și simplu din cap, iar ea a părăsit camera.

Ecoul bocancilor răsuna pe podeaua din piatră crem cu auriu, iar mici scântei îmi jucau sub tălpi. Era un semn al regalității, ceva emanat de tot orașul. Nismera era rege peste toate cele douăsprezece tărâmuri și voia să aibă grijă că știe asta toată lumea. După ce-am ieșit din camera ei, pe drumul spre foaierul de jos m-au întâmpinat plecăciuni și priviri plecate. Garderoba care-mi fusese desemnată conținea prea mulți ciucuri și lanțuri, ceea ce pe mine nu prea mă interesa. Nismerei îi plăceau etalările de putere. Întotdeauna îi plăcuseră. Puterea era tot ce conta pentru ea. Fiecare piesă de mobilier și fiecare coloană de sticlă erau sculptate manual și plasate acolo unde își dorise ea. Totul era la fel de strident și de sălbatic ca ea.

Râsete și strigăte răsunau pe holul lung și lat, amintindu-mi de familia pe care-o condamnasem. Am înaintat într-acolo simțind o strângere în piept.

Am împins ușile mari, groase și sculptate, iar muzica și râsetele s-au stins. Toți ochii s-au îndreptat spre mine. Sala era aproape la fel de mare ca aceea de la intrarea principală, cu mese lungi de lemn lipite de pereți. În aproape fiecare colț se aflau scaune ascunse, iar scara era mărginită de tapiserii incrustate cu pietre prețioase.

La o masă lungă avea loc un ospăț. Generali obosiți și murdari stăteau în diverse locuri. Unii mă fixau cu mâncarea atârnându-le din gură, alții, cu pahare duse la buze, uitând să înghită. Se holbau la mine cu câte două perechi de ochi, alții cu patru sau mai multe. Unii aveau tentacule acolo unde ar fi trebuit să fie mâini și picioare, iar alții, aripi mari și groase care le ieșeau din spinare. N-am văzut pe nimeni din hoarda reptiliană a lui Grimlock, dar am presupus că voiau să știe de ce generalul lor plecase cu Nismera și Isaiah și nu se mai întorsese.

Cineva și-a dres glasul, iar un trol robust, înfășurat într-o mantie de blană și pene, s-a ridicat în picioare, înălțând un pahar de mărimea capului meu.

— Bun-venit Înaltei Gărzi a legiunii, Vincent!

Buza mi s-a strâmbat la etalarea zgomotoasă violentă, iar urechile mi-au răsunat când toată lumea a început să ovaționeze. Trolul care răcnise a venit din fundul sălii, apropiindu-se de mine, m-a prins de umăr și mi-a trântit cupa uriașă în mâini.

— Vino, stai cu noi!

— Cine ești? l-am întrebat, îndepărtându-i mâna.

— Mă numesc Tedar, comandant al Legiunii a Opta.

Probabil că aici nu erau numai generali.

M-a condus spre o zonă largă dintr-un colț întunecat al sălii. M-am dus pentru că nu aveam unde să mă duc în altă parte. Fotoliul în care s-a trântit era pe măsura lui, dar pe mine m-a înghițit aproape cu totul. Lichidul din pahar s-a vărsat pe lateral, împroșcându-mi mâna. M-am întins în față și am așezat paharul în mijlocul mesei, apoi mi-am șters mâna pe pantaloni și m-am lăsat pe spate. Râsetele și pălăvrăgelile au umplut din nou camera; Tedar s-a aplecat în față.

— Acum ești o legendă, știi asta? Toate zvonurile care circulă între tărâmuri vorbesc despre ce-ai făcut tu, iar acum ești Înaltă Gardă. A fluierat printre dinții lați și a completat: Acum ești mai presus de orice comandant. O să urască asta!

— Nu și tu.

— Zeilor, nu! Acum sunt numai șase Înalte Gărzi, incluzându-i pe frații ei, așa că e mai puțină responsabilitate pentru mine. De-acum, tu și legiunea ta o să intrați primii în luptă.

Am ridicat din sprâncene.

— Luptă? Nu cred. Cred că n-o să facem decât să urmăm ordinele.

— Zi ce vrei, dar cerul sângerează argintiu. Nimicitorul Lumii e mort, iar Mâna Rashearimului se învârte orbește și ascultă de orice poruncă precum un câine biciuit. Există, și vor exista întotdeauna, unii care se reped după rămășițe când jucătorul cel mai puternic părăsește terenul, și ghici cine tocmai a făcut asta?

Am înghițit în sec, simțind cum groaza îmi ardea gâtul. Era atât de crud, de bucuros pentru ceea ce făcusem, și mă simțeam mai murdar decât noroiul de pe un bocanc. Mi-am amintit că nu avusesem de ales. El nu știa că voința mea era voința Nismerei. Am clătinat din cap, iar Tedar a continuat să turuie:

— Trebuie să spun că e o mare ușurare. Nimeni n-ar fi crezut vreodată că el o să moară. Sigur te simți grozav! Tu ai făcut-o. Tu ai pus umărul.

Mi s-a întors stomacul pe dos. De atunci evitasem să mă uit spre cer, în special noaptea, când puterea lui părea să-și bată joc de mine, cerând răspunsuri. Simțeam o strânsoare în piept, aerul devenindu-mi dintr-odată insuficient.

— Acum îmi slujesc regele, așa cum dorește ea. Nimic în lume nu mai are acum puterea să rivalizeze cu Nismera, am repetat.

Tedar s-a aplecat în față, atrăgându-mi atenția asupra unui colț mare și ciobit când a rânjit:

— Nu și din câte am auzit eu.

Am ridicat dintr-o sprânceană și am cercetat încăperea, observând câțiva generali care se uitau urât în direcția noastră și discutau între ei cu glas scăzut.

— Și ce-ai auzit?

Tedar s-a aplecat și mai aproape ca să șoptească:

— Uite ce e, toată lumea vorbește, iar acum, că s-a făcut curățenie după masacrul din Est, știe toată lumea.

M-am strâmbat, nedumerit. Nu auzisem nimic din toate astea.

— Est? Ce s-a întâmplat în Est?

— Nimicitorul Lumii avea o iubită, și nu era o aventură trecătoare, ca în trecut. Se zice că e o fiară făcută din foc și ură și că ea v-a urmărit. Fiara lui. Femela ig'morruthen.

Dianna. Se referea la Dianna!

Am încuviințat și m-am îndreptat ușor de spate în timp ce el îi dădea mai departe, iar zgomotele din sală s-au stins pe fundal.

Acea putere radia dinspre ușă, aceeași ca a tatălui său, și nu a fost nevoie să mă întorc ca să știu că Samkiel se sprijinea de cadrul ușii din foaier. Mi-am frecat încheietura și am clătinat din cap.

— Las-o baltă!

— Așa îi vorbești tu viitorului tău rege?

I-am auzit îngrijorarea în voce.

— Viitor. Încă mai trebuie să-ți învingi tatăl.

Un zgomot de bocanci grei a răsunat când a intrat, cu armura acoperindu-l în întregime și blestemata de mantie cu blazon fluturându-i în spate. Aceeași pe care tatăl lui o purta la fiecare afurisită de întâlnire a consiliului.

— De ce o lași…

L-am întrerupt, răsucindu-mă cu fața la el:

— N-o las să facă nimic.

Ochii i s-au făcut ceva mai mari și m-a privit cu atenție, spunând:

— Poți să ni te alături lui Logan și mie. Tatăl meu vrea să am propria gardă regală, chiar dacă nu va avea numele pe care-l pretinzi tu.

Un pufnet scurt mi-a scăpat dintre buze. Draperiile mari se mișcau în dreptul ferestrei larg deschise.

— Refuz, viitor rege!

— De ce nu mă lași să te ajut?

Am aruncat o privire spre ușă ca și când aș fi putut s-o văd urmărindu-mă, așteptând.

— Vincent!

Glasul lui m-a smuls din transa în care căzusem.

— De ce vrei tu întotdeauna să ajuți așa de multă lume? l-am întrebat. Ție ce-ți iese? Îți e menit să conduci tărâmul ăsta și pe toți cei care-l locuiesc. Nu trebuie să te prefaci binevoitor. Oricum o să-ți lingă murdăria de pe bocanci.

Samkiel a ridicat dintr-un singur umăr; părul i se ondula pe deasupra armurii.

— Vreau un tărâm mai bun, o lume mai bună. Asta e cam naşpa, iar eu m-am săturat de zei egoiști.

— Cu tot respectul, cred că al tău e oglinda.

Buzele i-au tresărit ușor.

— Al meu e suportabil.

Îl credeam. Credeam că-și dorește ceva mai mult, ceva mai bun, chiar dacă lumea pe care o văzuse el nu era decât un vis fantastic țesut de oracole.

— Chiar dacă particip la asta și câștig, ea nu mi-ar permite niciodată să plec. Ghearele îi sunt prea adânc înfipte, prințul meu!

Ochii i s-au schimbat, sclipind argintii ca ai lui Unir și ai Nismerei.

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru ea! Vino, încearcă, fă cunoștință cu ceilalți! Nu-i nimic rău în asta.

Rău. El nu înțelegea. Nimeni nu înțelegea, dar, contrar oricărei logici, am încuviințat din cap. N-a mai spus nimic înainte să plece, rămânând să mă holbez la cadrul gol al ușii. Spusese să încerc, și exact aveam de gând să fac.

Amintirea s-a stins, iar răcnetele și chiotele au revenit, în vreme ce paharele se izbeau unul de altul și de mese. Generali din tot cosmosul, toți plini de vicii și malefici, ovaționau și-i sărbătoreau moartea. Toți știau că următoarea ei mișcare avea să fie eliberarea tărâmurilor. Pentru domnia ei luase și-i convertise pe cei mai cruzi și mai letali, iar acum nu-i mai stătea nimic în cale. Nimic nu putea să-i stea în cale, așa că ce alegere aveam eu?

Samkiel fusese o lumină. El promitea pacea și schimbarea, iar eu ajutasem la stingerea ei. O parte a mea spera să ard în Iassulyn pentru eternitate din cauza asta. O altă parte știa că Dianna avea să mă vâneze, că avea să ne vâneze pe toți, așa cum făcuse și pentru sora ei. Aș minți dacă aș spune că nu așteptam asta cu nerăbdare.

Fenomenul global și saga *romantasy* bestseller continuă cu o poveste plină de tensiune și mize uriașe! Conflictul epic dintre zei și monștri se dezlănțuie, scoțând la iveală secrete tulburătoare, noi alianțe și dușmani necruțători. Însă oare se va ridica un învingător adevărat din aceste ruine? Lectura perfectă pentru fanii autoarelor Sarah A. Parker, Jasmine Mas și Kerri Maniscalco.

UN REGE ÎN EXIL

În urma unei bătălii disperate, Nismera, Zeița Războiului, guvernează acum tărâmurile, în timp ce ultimele rămășițe din puterile lui Samkiel se risipesc pe cer. De o cruzime fără margini, Nismera nu se va da în lături de la nimic pentru a-și păstra tronul. Forțat să se ascundă, Samkiel luptă să-și vindece rănile, dar este mai împovărat ca niciodată. Ordinul Mâinii este destrămat, tărâmurile sunt cuprinse de haos, iar singura persoană în care poate avea încredere îl ține la distanță.

POATE UN MONSTRU SĂ FIE SALVATORUL LUI?

Dianna se zbate sub povara propriilor minciuni și a vinovăției. Disperată să-l știe pe Samkiel în siguranță după ce aproape l-a pierdut, este gata să renunțe la tot pentru a-l proteja, chiar dacă asta înseamnă să sacrifice însăși relația lor. Însă acesta nu este un risc pe care Samkiel ar fi dispus să și-l asume.

După ce a trecut peste ceea ce credea a fi cea mai grea bătălie a ei, Dianna află curând că riscă să piardă absolut totul.

Adevăratul și unicul rege este gata să se întoarcă, dar, când praful se va așeza, cine va domni cu adevărat?

„Povestea nu-ți permite niciodată să privești de la distanță. Ești acolo, în încăpere, pe câmpul de luptă, în mintea personajelor."
The Art of Reading

18+

ISBN: 978-630-361-385-7

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE

#DarkRomantasy